

ตึกแล้วหนอ
แสงจันทร์ทอสาตส่องประคองขวัญ
เป็นเพื่อนปลอบใจคนทันทราพัน
อยู่กับฝันแสนดีที่เลื่อนกลาง

หยิบของขวัญแนบเนาเขาเคยให้
เพื่อแทนใจเราสองเมื่อต้องห่าง
คิดถึงเขาจนสิ้นปีไม่มีจาง
แม้เขาร้างห่างไกลไม่หันมอง

เหมือนดาวพริบระยิบพร่างกลางฟากฟ้า
จ้องมองมานานทนจนเกินหมอง
ดาวเด่นอยู่มิไว้ให้หมายปอง
หากจับต้องคงได้แต่แค่เพียงกว้น

เขาอยู่ห่างเกินไปจะไผ่หา
ห่างเกินตาที่ใจจะไผ่ผ่าน
ความซึ้งใจก่อนนั้นมิตอกัน
บัดนั้นกลางเลื่อนเสมือนเงา

“ปีใหม่นี.....
เรายังมีความคิดถึงซึ่งให้เขา
แล้วเขามีอะไรให้แก่เรา
‘ของขวัญ’ ถ้าต่อไปปีไม่มีแล้ว...

ปีใหม่นี...

เพชรศรี บำรุงชีพ